

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: P. K., narozen X
bytem X
zastoupen advokátkou JUDr. Martinou Tesařovou
sídlem Hořelická 1230/39, 252 19 Rudná

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KUUK/117372/2024 ze dne 13. 8. 2024

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 13. 8. 2024, č. j. KUUK/117372/2024, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 870 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 5. 2. 2024, č. j. MUBI/5470/2024, Městský úřad Bílina (dále jen „městský úřad“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 20. 9. 2023 v 13:07 hodin na silnici č. I/13 u obce Hostomice u zastávky BUS ve směru jízdy na Bílinu jako řidič automobilu Audi,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

registrační značka X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec (90 km/h) o 50 km/h, neboť po odečtu možné odchylky rychloměru ve výši ± 3 % mu byla naměřena rychlost jízdy 140 km/h. Za tento přestupek městský úřad žalobci uložil pokutu 5 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na šest měsíců. Dále městský úřad žalobci uložil povinnost zaplatit náklady řízení 1 000 Kč. Žalobcovo odvolání proti rozhodnutí městského úřadu žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že výrok rozhodnutí neobsahuje informaci o započtení již vykonaného trestu zákazu činnosti. Městský úřad jej přípisem ze dne 24. 10. 2023 informoval, že jím podaný odpor je opožděný a příkaz ze dne 2. 10. 2023, č. j. MUBI 38001/2023, se stal pravomocným a vykonatelným. Na základě uvedeného příkazu tedy nemohl řídit ani neřídil motorová vozidla. Teprve přípisem ze dne 18. 1. 2024 byl vyrozuměn o zrušení doložky právní moci na příkazu ze dne 2. 10. 2023. Podle žalobce je tedy zřejmé, že po dobu asi tří měsíců měl v evidenční kartě řidiče zaznamenanu blokadu řídičského oprávnění, neboť na příkaz bylo nahlíženo jako na pravomocný. Měl tedy právo na to, aby tato doba byla do doby uložení zákazu řízení započtena, což musí být provedeno výrokem rozhodnutí. Na podporu své argumentace poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2022, č. j. 7 As 126/2020-34.
3. Žalobce podotkl, že k odvolací námitce týkající se nezohlednění útrap (nemožnost řízení vozidel) žalovaný konstatoval, že mu byly uloženy tresty na samé spodní hranici a za nesprávné doručení nese odpovědnost doručující orgán. Žalobce zdůraznil, že stejné tresty mu byly uloženy již příkazem ze dne 2. 10. 2023 a doba, po kterou již vykonal trest zákazu řízení motorových vozidel, tak nebyla v rozhodnutí městského úřadu zohledněna.
4. Podle žalobce nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, neboť nebylo prokázáno, že se přestupku dopustil on. Ve správním řízení poukázal na skutečnost, že ke změření vozidla došlo u obce Hostomice, ale on byl kontrolován až na parkovišti u obchodu Lidl v Bílíně, což je o deset kilometrů dále. Ve vozidle pouze hledal peněženku a osoba, která vozidlo řídila, již odešla. Podle žalobce je v tomto případě nutné, aby správní orgány prokázaly, že osoba, která byla subjektem kontroly u prodejny Lidl, byla tatáž, která předtím vozidlo řídila. Žalobce podotkl, že městský úřad nezajistil žádný důkaz, který by tuto skutečnost prokazoval. Konstatoval, že policisté neměli vozidlo po celou dobu od změření do kontroly v dohledu. Podle žalobce je proto sporné, zda byl řidičem vozidla i u obce Hostomice, kde bylo vozidlo změřeno. Žalobce dodal, že žalovaný uvedenou námitku neshledal důvodnou s odůvodněním, že se zakládala na nepravdivém tvrzení, že policejní vozidlo v době měření stálo na místě. Podle žalobce je irelevantní, zda policejní vozidlo stálo, či jelo, neboť podstatné je, že ke změření vozidla došlo v jiném místě a čase než k jeho kontrole a on se nacházel u již zaparkovaného vozidla.
5. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že nezbyvá než přisvědčit námitce chybějícího výroku o započtení doby již vykonaného trestu zákazu činnosti. Ohledně výpočtu doby setrval na svém výpočtu, který uvedl ve zrušeném opravném rozhodnutí.

7. K námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu uvedl, že žalobce sice tvrdí, že vozidlo v době zastavení řídil, ale neřídil jej při změření vozidla. Tuto skutečnost ale při kontrole policisty ani v průběhu řízení až do podání odvolání nenamítal. Na podporu svého tvrzení nepředložil žádný důkaz, a toto tvrzení tak žalovaný vyhodnotil jako účelové, nepodložené a bez schopnosti zpochybnit stav věci zjištěný městským úřadem. Dodal, že pokud při vypořádání tohoto odvolacího důvodu zcela vyvrátil tvrzení měření rychlosti ze stojícího vozidla, pak považoval za nadbytečné vyvracet okolnosti, které mají na vyvrácené tvrzení navazovat a vycházet z něj. Žalovaný měl za to, že okolnost, kde byl žalobce zastaven a kontrolován, není podstatná, neboť žádný předpis nestanoví limity vzdálenosti ani času, do kdy musí být změřené vozidlo zastaveno. Požadavek, aby místo změření a kontroly bylo totožné, je podle žalovaného nereálný.

Další vyjádření žalobce

8. Podáním ze dne 25. 2. 2025 žalobce sdělil, že žalovaný dne 16. 10. 2024 vydal opravné rozhodnutí, kterým se pokusil vytýkanou vadu výrokové části rozhodnutí napravit. Proti tomu rozhodnutí podal odvolání, na jehož základě Ministerstvo dopravy opravné rozhodnutí zrušilo. Obě rozhodnutí ke svému podání přiložil.
9. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 14. 4. 2025, v níž uvedl, že žalovaný měl možnost legálně napravit vadu rozhodnutí městského úřadu. Postupoval však nezákonně, a proto není divu, že došlo ke zrušení opravného rozhodnutí. Žalovaný podle žalobce nedostal své povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností. Svým tvrzením, které nebylo rozporu s žádným provedeným důkazem, vnesl do skutkového stavu pochybnost. Poznamenal, že na povinnosti žalovaného řádně vypořádat jeho námitku nemůže nic změnit ani skutečnost, že ji nevzněl v průběhu řízení v prvním stupni. Zopakoval, že městský úřad neprovedl žádné dokazování k prokázání, že osoba, která byla ve vozidle ztotožněna, byla toutéž osobou, která na jiném místě a v jiném čase překročila rychlost. Postačovalo mu poukázat na možné jiné varianty skutkového děje, nebyl povinen nést břemeno důkazní, to by se na něj přesunulo teprve tehdy, pokud by správní orgán nějakým důkazem jeho tvrzení vyloučil. Žalobce konstatoval, že žalovaný ve svém rozhodnutí poukazoval toliko na fakt, že policejní vozidlo jelo, což však na námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu nic nemění, protože nebylo prokázáno, že řidič vozidla v místě a čase měření byl právě žalobce, který byl kontrolován jindy a jinde, a to v době, kdy vozidlo již stálo a žalobce ve vozidle hledal peněženku. Netvrdil, že by sama skutečnost, že je silniční kontrola vykonána 10 km od místa měření, byla nezákonná. Vždy je však nutné prokázat subjekt přestupku, tj. postavit najisto, kdo řídil vozidlo v momentě, kdy mu byla naměřena vyšší rychlost. Dále uvedl, že neměl žádnou pochybnost o tom, že příkaz byl doručen právě dne 10. 10. 2023, kdy mu jej předala jeho manželka. Na podání odporu stanoví zákon lhůtu osm dnů, kterou využil a odpor podal dne 18. 10. 2023. Z hlediska jeho subjektivního pohledu neměl důvod pochybovat o tom, že takto podaný odpor je včasný. Teprve z vyrozumění městského úřadu o opožděném podání odporu, které mu bylo doručeno na začátku listopadu 2023, se dozvěděl, že odpor byl podán opožděně. Naopak městský úřad již z doručky musel zjistit, že žalobci příkaz do vlastních rukou doručen nebyl, a tedy nemohl považovat doručení za platné.

Posouzení věci soudem

10. Žaloba je důvodná.

11. Nejprve se soud zabýval námitkou nezapočtení doby již vykonaného trestu zákazu řízení motorových vozidel.
12. Ze správního spisu vyplývá, že městský úřad příkazem ze dne 2. 10. 2023, č. j. MUBI 38001/2023, uložil žalobci mimo jiné trest zákazu činnosti (řízení motorových vozidel) na šest měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto příkazu. Podle doručanky založené ve správním spisu byl příkaz žalobci doručen dne 6. 10. 2023. Následně dne 18. 10. 2023 podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce proti uvedenému příkazu odpor. Městský úřad sdělením ze dne 24. 10. 2023 (doručeným žalobci dne 2. 11. 2023) žalobce informoval, že odpor je opožděný. Podáním ze dne 15. 11. 2023 žalobce oznámil, že zásilku obsahující příkaz nepřevzal on, ale jeho partnerka, která mu jej předala až dne 10. 10. 2023. Ze sdělení České pošty městský úřad zjistil, že zásilka byla chybně předána žalobcově partnerce, a proto příkaz ze dne 2. 10. 2023 opětovně doručil žalobcovu zmocněnci (doručeno dne 8. 1. 2024) i žalobci (doručeno dne 16. 1. 2024). Poté dne 16. 1. 2024 podal žalobcův zmocněnec odpor proti uvedenému příkazu a současně požádal o potvrzení o zrušení doložky právní moci na příkazu. Sdělením ze dne 18. 1. 2024, doručeným žalobcovu zmocněnci téhož dne, městský úřad oznámil, že doložka právní moci byla zrušena a za doručený se příkaz považuje dnem 8. 1. 2024, kdy byl doručen do datové schránky žalobcova zmocněnce. Následně městský úřad vydal rozhodnutí ze dne 5. 2. 2024, kterým žalobci mimo jiné uložil trest zákazu řízení všech motorových vozidel na šest měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
13. Z výše uvedeného je zřejmé, že po určitou dobu před vydáním rozhodnutí městského úřadu nemohl žalobce s ohledem na postup správních orgánů (nesprávné vyhodnocení podaného odporu jako opožděného a označení příkazu za pravomocný) vykonávat činnost – řízení motorových vozidel.
14. Podle § 47 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) platí, že *do doby zákazu činnosti se započítává doba, po kterou pachatel na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl tuto činnost vykonávat.*
15. Z § 93 odst. 1 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že *ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu, uvede výrok o započtení doby, po kterou obviněný na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl činnost vykonávat, do doby zákazu činnosti.*
16. Započtením doby vykonaného trestu zákazu činnosti se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 3. 2022, č. j. 7 As 126/2020-34, v němž byl zákaz činnosti uložen rovněž příkazem, u kterého správní orgán chybně vyznačil právní moc. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že opatřením správního orgánu, podle něhož pachatel nesmí zakázanou činnost vykonávat, je třeba rozumět i „*příkaz, proti kterému byl podán včasný odpor, avšak tento odpor nebyl bez řádného právního důvodu akceptován*“. Nabytím právní moci příkazu totiž pachatel (žalobce) podle § 94a odst. 1 písm. a) silničního zákona pozbývá *ex lege* řídičské oprávnění. Podstatné je, že s ohledem na pravomocně uložený zákaz činnosti nemohl pachatel po určitou dobu vykonávat činnost v podobě řízení všech motorových vozidel. Současně pachatel (žalobce) není povinen prokazovat, že zákaz činnosti skutečně vykonával, tedy i bez ohledu na to, zda řidičský průkaz odevzdal, nebo si ho neoprávněně ponechal. Pokud správní orgán ve svém rozhodnutí nezohlednil, že pachatel (žalobce) již po určitou dobu nemohl s ohledem na postup správních orgánů vykonávat řízení motorových vozidel, je

nutno výrok jeho rozhodnutí považovat za nezákonný. Přesně taková situace nastala i v nyní řešené věci.

17. Z rozhodnutí městského úřadu je zřejmé, že součástí výrokové části není výrok o započtení doby, po kterou žalobce již nesměl činnost spočívající v řízení všech motorových vozidel vykonávat, do doby zákazu činnosti. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí městského úřadu potvrdil, a tedy jeho pochybení nenapravit. Později se o to pokusil vydáním opravného rozhodnutí ze dne 16. 10. 2024, č. j. KUUK/145596/2024, které však bylo rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 12. 2. 2025, č. j. MD-7447/2025-160/3, zrušeno. Skutečnost, že žalovaný si byl uvedeného pochybení vědom, je zřejmá i z jeho vyjádření k žalobě. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je stiženo nezákonností, neboť správní orgány porušily své povinnosti plynoucí z § 93 odst. 1 písm. f) a § 47 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky.
18. K výpočtu doby trestu zákazu činnosti, která měla být započtena, soud toliko podotýká, že názor žalovaného vyjádřený v opravném rozhodnutí ani názor Ministerstva dopravy není správný. Žalovaný v dalším řízení tuto dobu stanoví v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2022, č. j. 7 As 126/2020-34.
19. Dále se soud zabýval námitkou nedostatečně či nesprávně zjištěné totožnosti pachatele přestupku. Obdobnou odvolací námitku žalovaný vypořádal na straně 5 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že hypotéza žalobce vychází z nepravdivého tvrzení o tom, že „vozidlo policie v době změření stálo na autobusové zastávce. Ze záznamu o přestupku – tiskového výstupu z rychloměru je však zcela nepochybné, že vozidlo policistů se v době změření pohybovalo rychlostí 86 km/h, přirozeně ve stejném směru jízdy, jako vozidlo změřené. Odvolací orgán nemá žádný důvod pochybovat o tom, že policisté jako řidiče ztotožnili právě pana K. Vzhledem k tomu, že odvolací námitka obviněného má základ v nepravdivém tvrzení, nelze námitce přisvědčit“. Předně soud uvádí, že vypořádání této námítky žalovaným je na samé hranici přezkoumatelnosti. Jakkoli by si soud dovedl představit její podrobnější odůvodnění, je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný námitku neshledal důvodnou, neboť dospěl k závěru, že totožnost pachatele přestupku byla zjištěna dostatečně a správně. Za vhodnější by soud považoval, kdyby se žalovaný ve svém rozhodnutí s uvedenou námitkou vypořádal v obdobném rozsahu, jak to učinil ve vyjádření k žalobě. K této námitce soud dále uvádí, že s ohledem na obsah správního spisu nebylo ničím nepodložené tvrzení žalobce, které poprvé uplatnil až v odvolání, schopno závěr o totožnosti pachatele přestupku zpochybnit.
20. Vzhledem k výše učiněným závěrům soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 pro nezákonnost. Soud současně v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 14 870 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů žalobcovy zástupkyně. Výše odměny a náhrady vychází z vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (dále jen „advokátní tarif“). Advokátní tarif byl s účinností od 1. 1. 2025 novelizován vyhláškou č. 258/2024 Sb.; podle čl. II této vyhlášky platí, že za *právní služby*

poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.

22. Žalobcová zástupkyně učinila dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] před 1. 1. 2025. Za tyto úkony podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 náleží odměna 2x 3 100 Kč, tj. 6 200 Kč, a podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu ve stejném znění náhrada hotových výdajů advokáta 600 Kč (dva režijní paušály po 300 Kč). Po 1. 1. 2025 učinila žalobcová zástupkyně jeden úkon právní služby [podání ze dne 25. 2. 2025 – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tento úkon podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 náleží odměna 4 620 Kč a podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu ve stejném znění náhrada hotových výdajů advokáta 450 Kč (jeden režijní paušál). Náhradu nákladů řízení spojených s podáním repliky ze dne 14. 4. 2025 soud žalobci nepřiznal, neboť toto podání neobsahovalo žádnou novou relevantní argumentaci, a proto nepředstavovalo důvodně vynaložené náklady řízení. Soud rovněž žalobci nepřiznal DPH z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů, jak požadovala jeho zástupkyně, neboť přes výzvu soudu potvrzení o registraci k DPH nedoložila a zároveň soud z údajů o subjektech DPH (založeném na č. l. 46 soudního spisu) zjistil, že registrace žalobcovy zástupkyně k DPH již ke dni vydání tohoto rozsudku není platná (byla platná do 8. 1. 2025).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. listopadu 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.